

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: CHRISTIANE OEHLENSCHLÄGER

Citation: Hauch, Carsten: "CHRISTIANE OEHLENSCHLÄGER", i Hauch, Carsten: *Poetiske Arbejder*. - 1929, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 199. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-hauch03val-shoot-workid80042.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: *Poetiske Arbejder*. - 1929

# CHRISTIANE OEHLENSCHLÄGER.

Andre troe, det er nok,  
Naar et Suk, en flygtig medlidende Taare  
De offre til Næstens Sorg.

Dig dog syntes kun lidt  
En magtesløs Graad,  
Men med Tungen skærpet til Kamp,  
Med Løvemod i Barmen,  
Med Begeistringens Ild  
I den blussende Kind  
Stred du for Sandhed og Ret.

Og mangen Gang har du trodset  
Den faldende Regn  
Og den iiskoldtstormende Østvind;  
Kun lidet agted du den,  
Og lidet den end koldere Vind  
Fra Spotterens Læbe,  
Naar det gialdt at kæmpe for Menneskers Vel.

Ofte du banked  
Paa de Mægtiges Døre,  
Ei for dig selv, men for den,  
Der uskyldig mod Vanheld stred;  
Aldrig den Gang var dig tung,  
Der bragte den Trængende Hielp,  
Og tidt har du vakt med et dristigt Ord  
Af Søvn den slumrende Retfærd.

Havde du levet i Tider,  
Hvor det gialdt  
200 Med ubøiet Sind  
At bøie sin Nakke for Staalet,  
At besegle sit Ord med sit Hierteblod,  
At offre sit Liv for den Elskedes Frelse,  
Da var du vandret til Graven  
Med dristig Fod,  
Og som Heltinde  
Havde sildige Slægter dig priist.

Ogsaa nu vil ei de dig glemme,  
Thi en ædel Digter,  
Danmarks herligste  
Valgte dig fremfor alle vort Lands  
Guldlokkede Piger,  
Og bandt sin Skiebne til din,  
Og længe stod du ved hans Side,  
Trofast med skærmende Blik  
Vaagende, værgende,  
Kæmpende, aldrig hvilende,  
Naar det gialdt dine Elskedes Vel.

Men den, som ei mildner sit Ord,  
Som ei bøier sit Mod,  
Som ei at smigre forstaaer,  
Er besværlig tidt,  
Thi Sandheds Sol er for stærk for den Svage,  
Og Tusmørket elske vi meest,  
Naar den langsomtbesnærende Dæmring  
Drager sit Slør

Over Himlens rødmende Kind. -

Derfor miskiendte Verden dig,  
Og Feighed svimled  
201 Ved at skue det Mod,  
Som den ei begreb.

Enkelte dog forstode dig,  
Og de vide det vel,  
At aldrig et troere Hierte slog  
I en Qvindes Bryst.

Men Et jeg kiender,  
Som paa Jorden du savned,  
Et Blik af den valmubekrandsede Aand,  
Den i sig selv hvilende,  
Der lærte Stiernen at skinne med dæmpet Ildblik,  
Med Mildhed og Fred  
Fra dens høiere Kreds  
Paa Tidens Vexel og Menneskets Vilkaar.

Derfor kom han, den seirende Helt,  
Smertens Betvinger,  
Forfængelighedens Fiende,  
Sandhedens strenge Ven,  
At trykke sit Kys paa din Læbe,  
At række dig sin sneehvide Seierskrands,  
At ryste Støvet af din Aands Vinger,  
Og at svale din ildfulde Siæl  
I Evighedens Bølger.